

Hồi thứ mười một

Bát Bửu đồng nhân rượt La Thông

La Nhon song chùy cứu huynh trưởng

Khi La Thông vào ải rồi liền tra xét lương tiền, mở tiệc khao binh, nghỉ đó một đêm, rạng ngày độ quân nhắm Kim Linh Xuyên trực tiến.

Nói qua tướng trấn thủ Kim Linh Xuyên này là anh ruột của Thiết Bối Ngân Nha, tên là Kim Nha, mình cao một trượng một, lưng rộng ba vàng, mặt sạm râu hùm, hay dùng cây siêu đao, sức mạnh đánh muôn người.

Ngày kia Kim Nha đang ngồi trong ải, xảy thấy binh của Bạch Lang quan hơ hải chạy đến báo rằng:

– Binh Đường đã thâm ải Bạch Lang quan, Ngân Nha tướng quân tử trận!

Thiết Bối Kim Nha nghe báo thất kinh nói:

– Em ta là thượng tướng anh hùng, không dè hôm nay phải tử trận. Nói dứt lời khóc rống lên, đoạn truyền quân cẩn thận thủ thành, chờ binh Đường tới sẽ trở tài báo oán.

Nói qua binh của La Thông kia rời Bạch Lang quan, đi trọn hai ngày mới đến Kim Linh Xuyên. La Thông truyền dừng quân cách thành ba dặm an dinh hạ trại, rồi thăng trưởng nói với chúng tướng rằng:

Bắc Phiên nhiều tướng tài tình, nay mới trận đầu tay chẳng nên để thất, vậy các tướng đồng theo mà lượt trận, để bọn soái ra ngựa trước một phen.

Chư tướng thấy vâng lời khen phải. La Thông liền nai nịt đề thương nổi súng khai dinh, kéo rốc đến trước ải quan khiêu chiến.

Quân Bắc Phiên xem thấy lật đặt vào báo cho Thiết Bối Kim Nha hay, Kim Nha vội vã xách siêu đao thượng mã, điểm binh ròng phân thành đội ngũ kéo ra.

Lúc ấy La Thông đang đứng chờ ở ngoài bồng thấy cửa thành mở bét, một đạo quân mã từ trong xông ra, đi đầu là một viên đại tướng mặt mày rất dữ, múa siêu đao lướt tới chém nhầu, La Thông cử giáo gát phát siêu đao ra rồi nạt rằng:

– Cây giáo ta chẳng giết tướng vô danh, hãy mau thông tên trước khi chịu chết.

Thiết Bối Kim Nha nói:

– Ta là bách thắng tướng quân, anh của Thiết Bối Ngân Nha tên là Kim Nha đây. Ta biết mi là La Thông, ỷ mạnh giết thác em ta, nay ta quyết bầm thây mi mà báo oán.

Kim Nha nói dứt lời, liền hơi đao nhắm đầu La Thông chém tới, La Thông đỡ khỏi đâm trả lại tức thời. hai tướng đánh nhau đặng chừng ba mươi hiệp, Kim Nha đuối sức bị La Thông đâm một giáo lủng bụng té nhào, quân Đường nhảy bổ ra thu thủ cấp.

Lúc ấy binh Bắc Phiên kinh hoàng mà hề nhau bỏ chạy, La Thông dẫn chư tướng vào đoạt thành như lấy đồ trong túi. Khi binh mã vào xong rồi, La Thông truyền xét lương hướng, rồi dời cờ Đại Đường, mở tiệc khao quân, nghỉ ngựa một đêm, sáng ra nhắm Ngân Linh Xuyên kéo tới.

Khi đến nơi thấy ải bỏ không chẳng quân tướng chi canh thủ, La Thông nghi là không thành kế, chẳng dám kéo quân vào.

Trình Thiết Ngưu cười nói:

– Tôi chắc tụi mọi Phiên này nó thấy nguyên soái giết chết hai thằng tướng giỏi của nó rồi nên rủ nhua bỏ thành mà trốn, nếu nguyên soái lòng con nghi ngại, vậy để tôi vào đó xem coi, chứ cái nhà hoang mà không dám vào thì làm sao đến thành Mộc Dương cứu giá cho đặng.

La Thông nghe Trình Thiết Ngưu phân hữu lý, liền cấp ba ngàn binh mã cho đi. Trình Thiết Ngưu đốc lệnh hơi búa xóc vô thành, kiểm tìm khắp nơi xem chẳng thấy một ai núp lén, bèn dựng cờ Đại Đường rồi ra tiếp đón nguyên soái.

La Thông mừng rỡ kéo hết đại binh vào, tra xét lương thảo, dạy thiết tiệc khao quân. Trình Giảo Kim nói:

– Bác ngồi ăn mà hồi hộp quá, thiệt là ráng nuốt không vô.

La Thông lấy làm lạ hỏi:

– Bác sợ điều chi mà dữ vậy?

Trình Giảo Kim nói:

– Hồi lúc trước đi tảo Bắc, lấy luôn một lượt năm ải như trở bàn tay, sau đến Mộc Dương thành cũng bị cái thứ thành trống này mà thiếu điều gần chết đó.

Tần Hoài Ngọc nghe nói hơi sợ nói:

– Vậy nguyên soái hãy dẫn binh ra ngoài thành một đôi đóng trại mà khao thưởng cho yên, kéo nửa đêm chúng nó có phục binh trong rừng kéo vào vây thì nguy hiểm lắm.

La Thông khen phải liền kéo quân trở ra ngoài thành đóng trại bài yển, nguyên suốt đêm không có điều chi hết. (Nguyên ải này là ải nhỏ, lại bắc Phiên chẳng có tướng dư, nên để trống cất một tốp quân canh giữ, lúc binh thua ở Kim Linh Xuyên chạy ngang về, bọn ấy sợ, nhập đoàn đông tuốt về Giả Mã Xuyên.)

Còn La Thông đóng trại ở ngoài một đêm không thấy điều chi, sáng ngày chọn tướng nhỏ để thủ thành, rồi tấn binh thẳng tới ải Giả Mã.

Nói qua tướng trần ải này là em ruột của Thiết Bối Kim Nha và Ngân Nha, tên Thiết Bối Bát Bửu, mình cao trên một trượng, đầu lớn bằng cái đầu, con mắt như cái chum, râu rìa đỏ hoe hoe, lỗ tai dài đảo ngược, Thiết Bối Bát Bửu này sức lực thật mạnh vô cùng, các binh khí của hắn dùng là cái hình đồng một cặp, đúc bằng đồng đặc, nặng một ngàn cân.

Ngày kia Bát Bửu đang cùng bàn luận với hai tướng canh là Lỗ Đại, Hao Trì về việc nước thì xảy thấy có quân sĩ vào báo rằng:

– Có binh của Kim Linh Xuyên chạy qua vào ra mất!

Thiết Bối Bát Bửu nghe qua kinh sợ bèn truyền lập tức đòi vào.

Bọn quân Kim Linh Xuyên vào quỳ lạy thưa rằng:

– Nay Đường trào đã viện được binh qua, có tướng La Thông mạnh lắm, nó giết chết Kim Nha tướng quân mà đoạt ải Kim Linh rồi.

Thiết Bối Bát Bửu nghe qua khóc ngất lên một hồi rồi nói:

– La Thông nó giết thác hết hai anh ta, ta quyết đập nó nát thây để mà báo oán.

Nói rồi hạ lệnh quân sai đi thám thính, hễ thấy binh Đường kéo đến, thì mau phi báo cho mình hay.

Còn binh Đường khi đến gần Giả Mã Xuyên, La Thông truyền an dinh hạ trại. Lúc trời chiều còn sớm. La Thông mới nói với Trình Giáo Kim rằng:

– Binh mình mới đến con mệt, vậy nghỉ rồi sáng mai hãy ra binh.

Trình Giáo Kim nói:

– Lời cháu phân rất phải! Phép dưỡng binh thì tính như vậy mới xong.

La Thông nói:

– Loài Bắc Phiên rất quý quyết, đêm nay ta phải đề phòng, kéo nó đến cướp dinh.

Trình Thiết Ngưu nói:

– Có tôi xem việc canh tuần, nguyên soái đừng có lo chi hết! Hãy lo ngủ yên giấc, sáng mai chắc gặp thẳng hung.

Trình Giáo Kim nạt rằng:

– Thằng chết bầm! Khéo nói xàm, hãy lui ra cho rảnh.

Ngày thứ La Thông thăng trưởng hỏi các tướng rằng:

– Có ai khiêu chiến trận đầu hay cũng nhường cho bọn soái nữa?

Tần Hoài Ngọc xuất ban tâu rằng:

– Xin nguyên soái để cho tôi đi.

La Thông nói rằng:

– Tần huynh đi thì hay lắm, nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng.

Tần Hoài Ngọc lãnh lệnh đề thương lên ngựa, dẫn binh đến trước ải khiêu chiến bớ lên rằng:

– Hỡi quân sĩ trên thành! Hãy mau về báo chúa tướng bầy, bảo ra thử tài cùng ta một trận.

Quân tiểu Phiên vào báo với Thiết Bối Bát Bửu rằng:

– Có tướng Đường kéo binh mã đến trước thành khiêu chiến.

Thiết Bối Bát Bửu nghe qua cười ha hả mà rằng:

– Chúng nó tới số rồi mới đến đây nạp mạng.

Dứt lời truyền quân khiêng đồng nhân ra, lập tức xách thót lên yên dẫn binh khai thành xuất trận.

Tần Hoài Ngọc ngó thấy Thiết Bối Bát Bửu mặt mày dữ tợn, tay xách hình đồng bằng trang đĩa con nít lên ba thì lấy làm lạ giục ngựa tới nạt rằng:

– Phiên tướng xách tượng cốt đi đâu? Hãy xưng danh nghe thử.

Thiết Bối Bát Bửu cười rằng:

– Phiên trào giá hạ, tùy giá đại tướng quân Thiết Bối Bát Bửu là ta đây. Còn người tài cán chi mà dám tìm đường chịu chết?

Tần Hoài Ngọc nói:

– Võ nghệ của người giỏi gì mà dám ngăn trở ngọn giáo của ta? Hãy mau mở cửa chạy đi kéo thác oan uổng mạng.

Bát Bửu nói:

– Thằng con nít miệng còn hôi sữa, tài lực có mấy dặm hơi, rất đổi chúa tôi của mi còn bị vây tại Mộc Dương Thành như bây giờ. Bộ mi muốn chết nên mới đến đây làm phách, hãy thông tên họ cho mau rồi lãnh đồng nhân về địa phủ.

Tần Hoài Ngọc nói:

– Ta là Tần Hoài Ngọc, con của Hộ quốc công Tần Thúc Bảo, ta theo La nguyên soái bình Phiên, được phong làm vô địch tiều tướng quân, nay người gặp ta đây, để ta thưởng vài ngọn thương cho biết sức.

Tần Hoài Ngọc nói dứt lời liền đâm liền một thương, Bát Bửu lấy hình đồng ra đỡ, làm Tần Hoài Ngọc gần sa xuống ngựa.

Tần Hoài Ngọc thất kinh quày ngựa chạy, chưa gì Thiết Bối Bát Bửu đánh xuống một hình đồng, Tần Hoài Ngọc hai tay cầm thương đỡ ra, bị cây hình đồng đánh xuống quá mạnh làm cây thương cong vòng, còn con ngựa thối lui trên nhai mười bước.

Tần Hoài Ngọc nhắm bễ cự chẳng nổi, sẵn trốn đông luôn. Thiết Bối Bát Bửu cười ha hả nói rằng:

– Mi mới đánh phách khoe tài, bây giờ chạy đâu cho khỏi?

Vừa nói vừa giục ngựa đuổi nà theo, Tàn Hoài Ngọc quát ngựa sai tuốt về dinh, quân sĩ thấy tướng mình vào rồi, hè nhau bắn tên ra như mưa bắc, Thiết Bối Bát Bửu thấy thế dừng ngựa lại, lấy roi xỉ vả nhiếc mắng om sòm.

Còn Tàn Hoài Ngọc vào đến dinh bẩm với nguyên soái rằng:

– Tướng trấn ải Giả Mã là Thiết Bối Bát Bửu mạnh mẽ vô cùng, cầm một hình đồng nặng quá ngàn cân, tôi đâm nó một giáo nó đỡ ra tôi gần sa xuống ngựa. Nó đập tôi một hình đồng, tôi ráng hết sức đỡ, cây giáo cong vòng, nên phải dõng chạy về đây, xin nguyên soái thứ tội.

La Thông nghe nói thất kinh mà rằng:

– Tướng Bắc Phiên dùng binh khí nhiều món lạ hơn mình! Khi trước Thiết Bối Ngân Nha dùng thiết toán bài, bây giờ thằng này lại xách đồng nhân một cặp. Thôi huynh chẳng có tội chi, hãy vào trong an nghỉ.

La Thông nói dứt lời liền truyền quân thắng ngựa, rồi xách giáo nổi súng dẫn chư tướng kéo binh ra. Trình Giảo Kim nói:

– Ta hồi nhỏ đến giờ chiến chinh đã muôn trận, mà chưa hề thấy ai đánh võ bằng hình đồng, vậy nay cũng nên ra coi cho biết.

Nói rồi hươi búa lên ngựa tuốt theo.

Khi La Thông ra đến trận, Thiết Bối Bát Bửu xem thấy cười ngất rằng:

– Lũ con nít dám cả gan liều mình ra nạp mạng, vậy hãy mau thông tên họ, đặt ta lấy đầu.

La Thông nói:

– Ta là La Thông là con của Việt quốc công La Thành, chức nhị lộ nguyên nhung đi tảo Bắc bình Phiên đây!

Thiết Bối Bát Bửu hỏi:

– Ngươi có phải dòng giống của Bắc Bình Vương La Nghệ không?

La Thông nói:

– Ngươi đã biết dòng dõi anh hùng, sao chưa chịu hạ mã quy hàng?

Thiết Bối Bát Bửu cười nói:

– Chớ có nhiều lời, hãy lãnh một hình đồng cho biết.

Nói rồi đập bỏ xuống liền, La Thông đưa giáo ra đỡ, con ngựa thối lui rất xa, mà cây giáo cũng gần sát tay muốn rút. La Thông thất kinh ráng sức cự năm hiệp, nhắm bẻ chịu chẳng thấu, mới tính thầm rằng:

– Để ta trá bại dụng kế hồi mà thương mà giết nó.

Nói rồi quay ngựa nhắm đồng trống mà chạy.

Thiết Bối Bát Bửu nạt lớn rằng:

– Mi giết chết hai anh ta, thù sâu tợ biển, nay ta quyết đập mi nát sọ mà báo hận cừ. Mi chớ trông chạy trốn đằng nào, ta nguyện theo lấy đầu cho đặt.

Thiết Bối Bát Bửu hét dứt lời, hơi roi quất riết ngựa đuổi nà theo.

Lúc ấy chừ tướng bên Đường thấy nguyên soái bại trận, mà ai ai cũng sợ hình đồng Bát Bửu hết chẳng dám lộ ra, đứng chết lười hít hà than van với Trình Giảo Kim rằng:

– Trình thiên tuế ôi! Chúng ta cứu giá chưa xong, mà ngày nay nguyên soái đại bại, biết tính làm sao mà giải cứu bây giờ?

Trình Giảo Kim giậm chân nói:

– Thằng chết bầm nó đà tới sớ! Hễ thua thì cứ chạy về dinh, truyền quân bắn vãi tên lui giặc, chớ nó làm gì điên vậy, bây giờ ai mà dám lộ ra.

Tần Hoài Ngọc nói:

– Chắc nguyên soái có tính mưu chi đó, chớ không lẽ điên gì...

Trình Giảo Kim nói:

– Vậy chúng bây tỏ mắt, hãy ráng xem coi nó làm sao.

Các tướng nghe nói vâng lời, leo lên ngựa chòm nhom mà ngắm.

Còn La Thông khi thua chạy, tính dụng kế hồi mã thương, nhưng Thiết Bối Bát Bửu biết trước đề phòng, La Thông dợm đâm trái hoài mà đâm không đặt, hễ chạy chậm thì Bát Bửu rượt chậm, chạy mau thì nó rượt mau, chạy luôn trên bốn chục dặm đường không nghỉ.

La Thông chạy riết mệt thở hết hơi, bèn day mặt lại hỏi rằng:

– Việc chi mà người rượt dai dũ vậy?

Thiết Bối Bát Bửu nói:

– Mi muốn ta thôi rượt, thì phải dâng thủ cấp mới về.

Nói dứt lời thúc ngựa vọt tới, hơi hình đồng đập La Thông, La Thông hoảng hồn lật đật đỡ khỏi, rồi nằm mọp trên yên cho ngựa chạy.

Đây nhắc lại La Nhon, từ ngày hãm mấy người gia tướng bảo dắt đi tìm kiếm La Thông. Bốn người gia tướng sợ cặp chùy nên chẳng dám trái lời, phải dắt cậu ta đi thiệt. Đi trọn mười mấy bữa, qua khỏi ải Bạch Lang, Kim Linh, Ngân Linh.

Hôm ấy bốn người đang đi với La Nhon ra giữa đồng, La Nhon đi mỗi giò bèn trợn mắt thịnh nộ rằng:

– Chúng người bộ muốn gạt ta, chớ đi cái nỗi gì đã mười mấy ngày rồi mà kiếm anh ta không gặp?

Bốn người gia tướng nói:

– Cậu sao hay kiếm chuyện hoài! Chúng tôi dắt đi qua ba cửa ải Bắc Phiên, mà còn quở trách cái nỗi gì? Bởi mình đi chân còn người ta đi ngựa, thì phải chậm chậm mới gặp chớ sao!

Lúc năm người đang cãi lầy chợt có tiếng la lớn:

– Thằng giặc Phiên! Có gì mà ngươi rượt ta hoài chi vậy?

Năm người nghe nói ngóng cổ ngó xem. Thấy một gã xách hình đồng đang đuổi nà theo một người đội mũ bạc. Bốn người gia tướng xem qua thất kinh, nói:

– Úy trời ơi! Người bị rượt đó quả là La nguyên soái, còn gã sau đó chắc tướng Phiên. Nhị công tử cậu có thấy không? Đi tìm gì nữa?

La Nhon nghe nói che tay nhìn kỹ, rồi cười mà rằng:

– Thiệt quả anh ta đó! Không biết ảnh làm sao mà dõ quá, để đến nỗi Phiên tướng đuổi nà, các ngươi mau lấy song chùy đưa ta đặng ta đập thằng Phiên này mà cứu.

La An cản lại rằng:

– Không đặng đâu! rất dỗi là nguyên soái mà đánh còn chẳng lại nó thay, cậu nhỏ tuổi ấu xuân, lại đi bộ thì cứu làm sao cho được!

La Nhon nạt rằng:

– Ai cầu ngươi bĩ xử!

La Nhon nói dứt lời, bèn giựt song chùy đông riết tới, kêu lớn rằng:

– Bớ anh! Không hề chi đâu mà sợ, có em là La Nhon đến tiếp cứu!

La Thông nghe thấy thất kinh nói:

– Không đặng đâu em, rất dỗi là anh đây mà còn thua nó, huống chi em, vì nó cầm hình đồng nặng lắm, vậy em phải tránh ra xa mới mong khỏi hại.

La Nhon bất tuân lời anh khuyên bảo, cứ việc xách song chùy, cứ việc xách song chùy tới đánh. Lúc ấy La Thông hồn vía lên mây, xảy thấy bốn tên gia tướng quỳ trước ngựa thưa rằng:

– Chúc mừng nguyên soái.

La Thông giận lắm nạt rằng:

– Thằng tướng cầm hình đồng ấy mạnh lắm, ta còn phải thua nó thay huống gì La Nhon, sao chúng ngươi không cản nó lại để nó ra trận, lỡ sơ sẩy điều chi thì biết liệu làm sao?

Bốn tên gia tướng đều thưa rằng:

– Thiệt chúng tôi cũng sợ như vậy, nên đã khuyên cản hết lời, song cậu hai không nghe.

Khi La Nhon xách chùy ra chạy tới nạt rằng:

– Thằng giặc Phiên kia! Mau mau trở về chớ đuổi theo anh ta làm chi nữa, như mi cãi lời, thì ta quyết lấy thủ cấp chẳng dung.

Thiết Bối Bát Bửu thấy một thằng nhỏ chạy tới đón đường, bèn gò ngựa lại cười nói:

– Ta rượt theo La Thông, chớ có can chi mi mà đón đường ta, hãy tránh ra kéo ngựa đạp chết oan mạng.

La Nhon nói:

– Mi đã tới số rồi nên mới gặp tay ta, ta cho mi biết, người mà bị mi rượt khi nãy đó là La Thông anh ta, còn ta là nhị công tử La Nhon đây, mi phải mau mau trở về thì muôn việc đều xong, bằng nói nửa tiếng không, ta thưởng một chùy rồi đòi, chớ chẳng chơi đâu mà lấp lửng.

Thiết Bối Bát Bửu nghe nói giận lắm nạt rằng:

– Từ lúc ta phò vua Bắc Phiên đến nay, cái hình đồng này đạp chết không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, mi là đứa con nít miệng còn hôi sữa, hãy kiếm chỗ khác mà chơi, nếu chọc ta nổi nóng, ta cho một hình đồng nát như tương đa!

La Nhon cười nói:

– Phiên tướng đừng nói phách, ta đạp nát sọ mi bây giờ!

Thiết Bối Bát Bửu nghe nói nổi giận hét lớn rằng:

– Ta thấy mi là con nít nhỏ dại, không muốn làm hại chi, ta đã khuyên bảo đôi ba phen song mi chẳng khứng nghe theo, rõ ràng là đã tới số rồi, nên mới cả gan đón đầu cọp nhỏ râu hùm.

Bát Bửu nói dứt lời, hơi đồng nhân đánh xuống, La Nhon cử song chùy đỡ lên. Vì Thiết Bối Bát Bửu ngồi trên cao nên đánh xuống thất thế, còn La Nhon thấp nhỏ, lòn qua né lại rất gọn gàng.

Hai bên đánh đặng hồi lâu, La Nhon hơi chùy đỡ hất đồng nhân ra rồi thuận tay đập bể đầu ngựa nát chết tươi. Ngựa long cu ngã xuống làm cho Bát Bửu nhào lặn.

La Nhon nhảy lại đoạt đồng nhân và thưởng lên đầu Bát Bửu một chùy, hồn quy địa phủ.

La Thông và bốn tên gia tướng thấy La Nhon giết chết Phiên tướng chết rồi, thì khen ngợi chẳng cùng, duy có một mình La An, mừng mà không dám nói ra, vì là cha đẻ La Nhon, mà nay đã cho Đậu phu nhân rồi, nên thầy tớ khác nhau xa lắm.

La Thông giục ngựa tới nói:

– May nhờ có em đến cứu, không thôi anh đã bị Phiên tướng giết mất rồi, song chẳng hay em đi đâu mà cứu anh trong cơn thất thế như vậy?

La Nhon nói:

– Tôi ở nhà một mình thiệt buồn quá nên xin phép mẹ đặt theo anh, trước giết Phiên tướng cho bỏ ghét, sau nữa trở tài kiếm chút công danh với người.

La Thông có ý khen thầm nói:

– Em đã hữu tài lại thêm đại chí, thôi hãy theo anh về trại đặt cứu giá mà lập công.

Rồi đó kẻ trước người sau kéo về trại.